

de az érzelmek nem öregszenek,
most is a félelmetes zárlatot ismételve:
„Ingeborg, warum ferlässt du mich?”

Lelkemben keserű a füst,
a tanya kétszer is leégett.

CSEHY ZOLTÁN ÉS BOJKOV NIKOLAJ FORDÍTÁSA

Ioan F. Pop

innen már visszaforgathatlan

[DE ACUM NU MAI PUTEAM DA ÎNAPOI]

visszából lett előre.
és senki sem gyújt már fényt kietlen pupillánkba.
megvadult csendek tespednek az éj petyhüdt bőre alatt,
a füstszínű partra vonuló görcsök közt.
az életről pedig megtudtam dolgokat a meg nem születettektől.
a hozzánk csobbanó úrhullámokat megtöri az éj hangja.
az idő viharos múlásában ragadt gesztusok közt.
elfogytak szavaink, melyekből megszülethettünk volna,
mint közönséges véletlenből, mint apró eretnokségből.
csupán egy halovány testünk maradt, ez a sötétség- és fényttest.
amit minden fogalmazásból kizártak.

kezdetben minden szót kívülről elhallgattattunk

[LA ÎNCEPUT, AM TĂCUT TOATE CUVINTELE PE DE ROST]

homályköteg emelkedett a pusztaság fölé.
utcagyerekek, kéregettünk láthatártól láthatárig.
vajon ki térne vissza olyan karok közé, melyek sem domb-,
sem völgykeresztvezérségnél nem találkoznak össze.
abba az álomba, mely mindig a valóság partjára hány,
ahol mikor megébredünk, homlokunk megkövesedik.
[látván, hogy a hallgatás jó, beépítettük egyetlen szóba.]
lakhatatlan várakozásokon túl,
síkos láthatárok szikláira visznek lépteink.

MIHÓK TAMÁS FORDÍTÁSA